

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Απ' το περίφημο βιβλίο του Σακσμπ. που κυκλοφόρησε τελευταία σε 300 χιλιάδες αντίτυπα)

‘Η κυρία ντέ Ρισελιέν προς τον δούκα Ρισελιέ. (‘)

«Καρδιά μου, ήθελα νάξερω κ' άγιάς τάχα περισσότερο άπ' όσα σ' άγαπά έγω ;

Είνε άληθεια αυτό ή μήπως γελιέσαι ;

Φοβόμια, φοβόμια πολύ, μήπως ή φιλοφρονήσεις σου προέχονται άπλάς από την καλοσύνη της καρδιάς σου, για να παραγορεύεται για να γάνω έπιστολή ;

‘Η καρδιά ή δική μου όμως είναι άγιάστερα άριστή...

Λησώνωρα, χτες νά σου πό πως άποτειλίωσαν την εικόνα μου, αλλά δεν μπορώ νά σου τή στείλω, γιατί ό ζουγιός δεν έφερε άζώμα από τό σπίτι μου.

‘Άλλοστε, νομίζω πως δεν μου πελάει. Έχεις άδικο νά μου λές, ότι ή φροσύνη μου παρουσιάζει πολλές αλλαγές.

‘Αν όμως σου άρέσει ή εικόνα μου, όταν την δες, δεν είναι άπίστευο νά σου τή χωρίσω ό λατέρως μου.

‘Ω, πόσο σ' έπιθυώ ή καρδιά μου! Θάβωρα μέ προθυμία τό έρω μου χέρι, άν έπρόκειτο νά σ' έχω κοντά μου αυτή τή στιγμή.

Ναι, θα τό ήθελάρα προθυμία, σου άρμίζωμαι, γιατί σ' έπιθυώ κ' ένας πόθο φιλοφρόντ' που μεγαλώνει μέρα μέ τή μέρα...

Δεν βλέπω τότε νά βρωδικτή και μόλις έρθε ή νύχτα βλέπω τότε νά έμμερλώ... Περιμένο άνωτόνονα τότε να πείρση ή έδωμάρα κ' έλατα ό υίγνος, για νά απορρώσο έπί τίλους νά σέ ξαναδώ...

‘Αχ, ή καρδιά μου, ή καρδιά μου βρισκόζετα φριχτό για σένα και μονάχα για σένα !..

‘Η ζωή μου κατάνησε φριχτή !

Είνε άδύνατο νά φανταστής την κατόστασι μου... Όσοι κ' έγω ή ίδια τό πιστεύω, τότε, πως ό έρωτός μου θα κατανοήσε σωστό μαρτύριο...

Γιά μένα δεν ύπαρχε πού μεταμέλεια... ‘Ας τ' άρμίζωμαι όμως αυτό τό θείμα, γιατί κ' έδύνα πέ στενοχωρεί κ' έμένα δεν μέ παραγορεύει...

‘Ελατα, άκουάδικοτε σένη ή εγχή κ' άν γάνω, δεν θα μπορέσω νά σέ φέρω γρηγορώτερα κοντά μου...

‘Ωστόσο καλοκαίριμα νά πιστεύω, ότι άν σου παραγγέλνω ναυθής, θύροσον ύμώσας κ' κιάς έθωια... ‘Αλλά θα ήμουν πολύ άδύνατος χαριστικός, άν σέ παρανοήσω νά εγκαταλείψω για χάρη μου τό πίν...

‘Αντιθέτως μάλαστα, σ' έξορκίζω νά μείνης ατάκ' που έλα...

‘Αλλά όσο μπορείς λιγώτερο, καρδιά μου, όσο λιγώτερο ιστορείς...»

‘Η ά γ α π η μ έ ν η σ ο υ . *

‘Η ίδια προς τον ίδιο, ύστερ' από λίγες μέρες:
«Καρδιά μου, πεθαίνω !..

Δέν μπορώ νά βρισκόμια μαζουά σου περισσότερο κοντά !..

‘Αγαπήτέ μου φίλε, ή άπουσία σου θα μου άρμάρει τή ζωή, θα μέ σκοτώσει...

Είμαι άπελασμένη !..

Τίποτε άλλο δεν άγάτηρα στον κόσμο, έκτός από σένα... Δέν μπορώ νάμια άλλη έρωσι πού δεστικώμαι στον κόσμο έκτός από μένα...

‘Αλλόμονο !..

Πές μου, άγάτη μου, κ' άγιάς και σ' μέ τήν ίδια φλόγα ; Πράπει νά σέ πιστέρω ; ‘Η μήπως γιάς μαζού μου ;

Άνώνο καθημερινώς άπ' τήν άγάτη.

Δέν μπορώ νά κοιμηθώ, δεν μπορώ νά φάω, δεν μπορώ νά προπατήσω... Έχασα τήν ήσυχία και δεν πιστεύω νά τήν ξαναβρω...

Μιλώω και χωρίς λόγο άνακατέω μέσα στην ζουβέντα μου τ' άνοιά σου...

Πολλές φορές φοβόμια μήπως τραλλάθ' από σωστά...

‘Ω άγάτη, θείο όνομα !.. ‘Αγατώ κ' ύποφέρω, κ' είμια πρόθυμη νά πείθω και χαρώτερα άζώμα για χάρη σου...

Δυστικώμωμαι όσο άγαπών !.. ‘Αλλά γιάς φορές δεστικώμωμαι όσοι δεν άγάτησαν !..

Γιατί, αυτοί ό τέλειωμά, δεν έμωσαν τίποτε από τά μεγάλα μυστικά τής ζωής...

‘Η ζωή είναι άδεια χωρίς τόν έρωτα, άκατανόητη και φριχτή...

Μόνον όποιος έχει δοθεί όλόμωρα στην άγάτη, μπορεί νά λεπτή όταν θα πρόκειται νά πεθάνω... ‘Αλλά και πάλι πόσο γλυκός εν' ό θάνατος για κείνους που έξορνω πως φεύγουν άπ' αυτόν τόν κόσμο άκατημένω...

‘Ερωτα, εύλόγω τ' όνομά σου και δέχομαι χωρίς διαμαρτυρία τήν τιμωρία σου... Θα γειτώ στάλα μέ στάλα τήν ήδονή σου και δεν μέ νοιάζει για τά κατακάθια τά παρρά...

Μονάχι ό έρωτας είναι ή πραγματική δικαιολογία τής ζωής.

‘Όλα τ' άλλα είναι προφάσεις, και προφάσεις άνάξτες σημασίας.

‘Ω, άγατημένε μου, άγάτατε κ' έσύ, άγάτε με όσο περισσότερο μπορείς... Σέ περιμένω... ‘Η μέρες μου φανώνω δόλοληρη αίνους όσο νά σέ δω νάβηθ' νά σιχτή στην άγκαλιά μου...

‘Η φ ί λ η σ ο υ . *

‘Η κυρία Μισελέν προς τον δούκα Ρισελιέ:
«Κύριε δούξ,

Σάς άγάτηρα από τήν πρώτη στιγμή που σάς είδα.

‘Ημουν ετιμωμένη μέ τό συζυγίο μου και ζούσα ήσυχια μαζού του. Μέ περιούσαν κ' έδειχνε για μένα μίσητες φροντίδες, που μά τιμα γυναίκα δεν θα μπορούσε νά τις δεχτή χωρίς εγνωσκώση.

Ατάς μέ άγατούσε, αλλά έγω, αλλόμονο ! δεν τόν άγατούσα...

Κά για νά γειώσω τό κενό που αίσθανόμουν στην καρδιά μου, καταναύωμαι μέ ζήλο στην εκπλήρωση τών θρησκευτικών μου καθήκοντων.

Γνωρίζετε καλύτερα από μένα πως σάς προτιμώούσα.

Πήρωνα κιάς μέρα στην εκκλησία, για νά ικετεύσω, κατά τήν συνήθειά μου, τό Θεό...

Δέν άντιλαμβάνόμουν ότι πήγωνα εκεί οδηγούμενη από τήν έπιθυμία νά σάς βλέπω. ‘Ωστον μια μέρα έπεσα στην άγκαλιά σας... Θεέ μου, γιατί νά γίνή αυτό ; ‘Όταν έξεχται στη νευρία μου ή ένθυμωσι αυτή, τρέμω και υλαγώ...

Σάς άγάτηρα τραλιά, εγκατέλειμα για σάς τό Θεό και τόν άντρα μου και σεις, ό σεις, μέ άπατήσατε !..

Είμαι πιά βέβαιη πως μέ προδίκατε μέ μια άλλη γυναίκα. Ναι... Μού κοιματάζετε τήν καρδιά... Είμαι δεστικώμωμαι. Είμαι πια περισσότερο ένωχη από πριν, χωρίς νάμια και περισσότερο ετιμωμένη.

Σάς βρισόμω πως για νά μπορέσω νά συνέλθω, έχω ανάγκη από τόν έρωτά σας. ‘Αλλά έσείς έξωκολούθετε νά μου φρονήσατε μέ τή μεγαλύτερη άδιαφορία... Γιατί... Θέλετε τό θάνατό μου !.. Θα πεθάνω, άφορ τό έπιθυμώτε... Πέθαίνο καθημερινώς !..

‘Εκείνη που άπατήθηκε.*

‘Η πριγκήπισσα Περονύ προς τον δούκα ντέ Λωζέν:
«Ω φίλε μου, ό άγατημένε μου !

Εσύ που σ' άγατώ, εσύ που σέ λατρεύω, εσύ που συγκεντρώνω όλους τούς πόθους τής καρδιάς μου, δεν είσαι πια κοντά μου.

‘Αναχωρήσας μέ τή θέλησή μου, αλλά γιατί νά δεχτής νά μέ ύπακούσης ;

Καμιά από τίς δουτικτές που μέ περιεκόλωνε, σ' άπ' αυτός ό θάνατος άζώμα, δεν είναι τόσο άπαισίος, όάν τό ζουσιόμα μας.

Έχασα κιάς έλπίδα ετιμίας πιά, έχασα τά πάντα. Πρόδωσα τούς όρμους μου κ' άρρησα γυνή τήν καρδιά μου. ‘Αλλά όλα αυτά άς τά άναλήρωσή τουλά-

χιστων ή άγάτη σου.

‘Αλλόμονο όμως ! Μιλό για τό μέλειον, τή στιγμή που πεθαίνω ! Δεν έξωω καλά-καλά τί συμβάινει μέσα μου...

Αισθάνωμαι τούς τελευταίους στεναγμούς νά σβίνωμαι στά χείλη μου, που κείνε άζώμα άπ' τά φίλιά σου...

‘Ελα, γούρας πίο, μην άρρωσήεις, κ' ή γυνίς ούτε μια στιγμή...

‘Ας πεθάνωμε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου κ' ή ένθυμία κ' ή ήδονή άς είναι τό τελευταίο μας συναίσθημα...

‘Αλλά δεν είναι δυνατόν νά ελισκούσης τις έπιθυμίες μας τραλλής... ‘Ας έχω τούλάχιτο τήν έλπίδα πως ή τύφες τής συνειδήσεώς μου θα μέ έλλεούσουν μπρός στο Θεό για τό σφάλμα μου.

Τίσος τότε ή ιδέα, ότι δεν είμια ένοχη, θα μου δώσει άπάνται τής ετιμίας που έχασα και τής ζωής που γάνω ποτα, τή συνείδησι πως είμια άξια κάποιας εκτιμήσεως...

‘Η έτοιμοθάνη φίλη σου.*

(*) ‘Ο δούξ Ρισελιέ ήταν άνιμώδ' του περιφήμου καρδινάλιου, ύπάρξ, δε μεγάλος κατακτητής καρδιών.